

השמש החלה לשקוע. היא ידעה שהם צריכים לחזור אבל ההבעה על פניה של

אחייניתה היתה כמו כוח הדוחף אותה

קדימה. "זה יהיה בדיוק כמו אתמול? אני רוצה שזה יהיה בדיוק כמו אתמול!"

"חייכה זולהא. היא קינאה בשמחה והנוחות שאחייניתה מצאה בקביעות. מיד,

זולהא חשה את הכמיהה לשינוי שחל בשעות המוזרות. בזמן האחרון,

התחושה היתה מוכרת כל כך ורגילה, כך היא ידעה שאם היא תיתן לתחושה

הזאת לקרות, היא רק תהיה כמה שניות ואז תימוג. "ובכן, אני מקווה שהיום

זה יהיה עוד יותר יפה, לטיפה," היא ענתה, מבטאת את המחשבות הפנימיות

שלה. הצללים החלו להפוך את העצים הסמוכים שיראו גדולים יותר ממה

שבאמת היו. עוד כמה דקות, עוד כמה סלעים לטפס, והם יהיו בחלק העליון

של הגבעה. נראה כאילו הן היו רק כאן. אולי בגלל שהן תמיד הלכו באותה

הדרך במעלה הגבעה הקצר. בכל נסיעה, הכול היה זהה. השינוי היחיד נראה

עומד להתרחש על פניה של אחייניתה. באותו מקום, לטיפה היתה מסתובבת

ושואלת את אותה השאלה, " זה יהיה בדיוק כמו אתמול?"

ולפני זולהא מספיקה לענות, לטיפה היתה מביעה את הרצון שלה, "אני רוצה

שזה יהיה בדיוק כמו אתמול!"

לפתע נשמע רשרוש של עלים. זולהא עמדה קפואה. מהר מאוד באה תחושה

של חרדה, תחושה מוכרת שטפה אותה. לטיפה, נמשכת על ידי תנועת

המשיכה קדימה כדי לגלות מה מסתתר מאחורי השיח. הדבר הראשון

שראתה זולהא היה קנה של רובה. כשדמות הגיחה מאחורי השיח, מוחה של

זולהא רשם מהר כי מי שזה היה, הוא לא הרבה יותר גבוה או גדול יותר

ממנה. ראשו עטוף בבד צבעוני עם סיגריה משתלשלת מזווית פיו.

אינסטינקטיבית, רצה לטיפה קדימה, לעבר הדמות אבל זו נעלמה לתוך

הצללים. זולהא פתחה את פיה וניסתה לקרוא לטיפה לעצור, אבל שום דבר

לא יצא. היא ניסתה להזיז את רגליה. הן הפכו פתאום כבדות מדי. כהרף עין,

הכל נבלע בחושך הרחב.

חלק ב

קולות הבכי הרמים התחילו לעצבן את כולם, כולל זולהא. אנשים זזו בחוסר נוחות, הגרונות נוקו שלא לצורך. הבכי של לטיפה נמשך כאילו היה רצון נואש לקהל שישמע אותו. זה כאילו הבוכה היתה צריכה לדעת שמישהו יודע שהיא פגועה. תחושה של כאב לא היתה מספיקה. מסיבה מוזרה כלשהי הכאב היה צריך להיעשות מוחשי לסובבים. וחץ מזה, למה ילדה בת עשר בוכה לעצמה.

זולהא חשה את התפשטות הרטיבות החמה על לחיה. החדר היה שקט פתאום. הצליל היחיד היה שכשוך של דמעות. היא הרגישה יבבות כבדות מנסות לפרוץ מגרונה, כאילו היבבות מתחננות לשחרור. זולאה עצרה את נשימתה ולחצה את שפתיה. היא היתה נחושה בדעתה שהכאב שלה לא ישמע בקול רם. מה זה משנה אם כל העולם ידע שהיא כואבת? באותו רגע היא חשה כי התסכולים שלה לא צריכים להיות מכוונים על ידי התבונה של המין האנושי. אם הם לא שומעים את הייסורים שלה אז לא יהיה זזים בחוסר־נוחות או מדשדשים. אולי זה היה יותר טוב אם הם היו רק מסתכלים עליה. היא הביטה למטה והבינה כי דמעות השקט שלה שטפו את המראה של מסגרת התמונה. באמת מראה לעולם משקרת. הפנים נראו חרוטות בגיל אך גם בצער ובכעס. ברקע היו הפנים המחייכות של לטיפה, בלי שיניים. זאת

היתה התמונה האהובה שלה. לטיפה, בת שנתיים. זולהא החזירה את
התמונה למדף וישבה. היא מצאה את עצמה בווהה בגוונים המתחלפים
לצהוב, אדום וכתום, שקרני השמש מטייחות על הקירות הלבנים החשופים
שלה. זה כמו שמסתכלים על השקיעה בלי ממש לשבת מול השמש. היא
חייכה בעצב. באותו ערב גורלי, היא ולטיפה היו בדרכם לצפות בשקיעה
ממרומי הגבעה. הנה היא, השמש היתה דבר קבוע אשר הזכיר לה את כל
השינויים. אם רק אותו יום היה נשאר זהה ליום שלפני- "זה יהיה בדיוק כמו
אתמול? אני רוצה שזה יהיה בדיוק כמו אתמול!" אמרה באנחה, היא הבינה
שהחדר הזה היה שונה למדי מן החדר הישן והמוכר שלה. איך היא כאן?

היא נזכרה בריצה שלה למשך זמן רב. באותו ערב גורלי, רגליה הפכו פתאום כמעט ללא משקל. המרחק שהיא רצה, כמעט ללא מאמץ, היה עצום. למעלה ולמטה ולרוחב הגבעות היא רצה. ברגעים אלה היא הרגישה כאילו היא עפה והעולם מתחתיה יפה וירוק. עכשיו כאן היא אישה אפורה וזקנה. הזכרונות באותו יום - ההתרגשות, הזהירות, האימה הפתאומית - היו מלאי חיים כמו הצבעים על הקירות שלה. היא הציצה שוב, הצבעים התחילו לדעוך. למה לא הזכרונות ידעו איתם?

היא שמעה מה שנשמע כמו דפיקה. היא ניסתה לפתוח את פיה כדי לאותת מי היה בדלת אבל שום צליל לא יצא. היא התחילה לעלות אבל הגוף הזקן, השברירי שלה היה איטי. פתאום לפני עמדה אישה גבוהה, רזה ויפה. השפילה הגברת את פניה. זולהא הבינה שהיא לא הצליחה לעמוד, כְּכֹלֹת הפל. עם פניה הקרובים של זולהא, היא חייכה. החיוך נראה מוכר, אבל עדיין שונה. מיד הבינה זולהא שהחיוך כבר לא ללא שיניים אבל הוא חשוף שיניים לבנות כמו פנינים. "איך זה יכול להיות?" הפעם, שמעה זולהא קולה שלה. "חשבת שאני מתה, לא?" שאלה לטיפה עם קול שעדיין נשמע כמו ילדה. מבול שאלות התרוצצו במוחה של זולהא אבל צליל לא יצא. שוב הרגישה את הדמעות זולגות על פניה. לטיפה התיישרה ולקחה את פניה בשתי ידיה.

"דודה, צעיר הגבעה רץ אחרי, אבל הייתי מהירה יותר ממנו. את זוכרת כמה שאני אהבתי לרוץ במורד הגבעה אחרי שהסתכלנו על השקיעה? כפי שאני רצה, ראיתי לפניי מקבץ בתי אבן לבנים עם גגות אדומים. הבנתי שזה לא הבית שלי ואז עצרתי. הסתכלתי לאחור וצעיר־הגבעה גם הפסיק לרוץ באמצע במורד הגבעה. נראה ששנינו לא רוצים ללכת הלאה. לפתע, נער צעיר גבוה כמוני רץ מאחורי אחד הבתים והחל למשוך אותי כלפי חבריו, ששיחקו בקרבת מקום. כאשר השמש שוקעה סוף סוף, אני הלכתי אחרי הנער לאחד הבתים. היה איזה דיון בקרב מבוגרים, אבל הם נתנו לי להישאר. דודה הילד לימד אותי את השפה שלו ואני לימדתי אותו את שלי. הוא לימד אותי את כל המשחקים שהם שיחקו ואני לימדתי אותו את כל המשחקים את לימדתי אותי. בלילה, לפני שנרדמנו, הוא לחש לי שצעיר־הגבעה היה אחיו הבכור, משה. משה עזב את הבית לפני כמה שנים והקים מחנה על ראש הגבעה. "אח שלי הרגיש חנוק פה, אבל אני אוהב להיות כאן". "אני אוהבת להיות בבית" חייכתי בחושך ולחשתי בחזרה, "אני מאד אוהבת להיות בבית. הבית שלי נמצא בצד השני של הגבעה. אנחנו צריכים ללכת למטה. אולי מחר נלך ביחד. אוי דודה! זה סיפור ארוך אני יודעת. זה כל כך עצוב שהרבה זמן עבר עד שיכולתי לחזור אבל זה באמת מרגש ... דודה, דודה, את ערה?"

זולהא פקחה את עיניה ומצאה את עצמה מסתכלת בפנים הלוהטים והמוכרים של אחייניתה בת העשר. זולהא חשה את הרטיבות של הסדינים שלה יורדת על פניה. היא חייכה אל לטיפה ופנתה והביטה מבעד החלון שלה. השמש החלה לעלות.

